

Arrest

**nr. 59 396 van 7 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANWALLEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juni 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 juni 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 juni 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 30 november 2010.

1.3. Op 21 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, K.(...) F.(...), verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Yezidische afkomst te zijn. U werd op 13/09/1970 geboren te Armavir. In 1988 leerde u de Iraakse Koerd A.(...) M.(...) kennen met wie u een relatie begon. U hoorde van uw moeder dat uw familie niet akkoord zou gaan met een huwelijk en dat uw vader of uw broers u in dat geval zouden vermoorden aangezien hij niet tot de Yezidische gemeenschap behoorde. In 1988 vluchtte u samen met uw vriend van Armavir naar Yerevan. In Yerevan kregen u en uw vriend echter problemen met de Armeense autoriteiten. In 1989 is de politie drie – of viermaal bij jullie thuis geweest. Hierbij waren ze op zoek naar uw man. Hij had namelijk wapens aan Azeri's gegeven met wie Armenië een gewapend conflict had. Verder bood hij onderdak aan Azeri's. Bij de laatste huiszoeking werden de identiteitsdocumenten van u en uw vriend door de politie in beslag genomen. Aangezien uw vriend door de autoriteiten werd gezocht, besloten jullie in 1989 naar Rusland te vluchten. Daar werden jullie opgevangen door een kennis van uw vriend, P.(...), die een klein bedrijf in meubelen had. Jullie verbleven bij hem en uw man werkte in zijn bedrijf. Af en toe kwam de politie langs omdat jullie niet over documenten beschikten en zij jullie voor Tsjetsjenen hielden. P.(...) betaalde telkens de politie waarna ze terug weggingen. Op 05/04/2010 kwamen 3 politieagenten langs. Ze vroegen u waar uw vriend was. Nadat u door hen bedreigd en verkracht werd zei u dat uw vriend bij de buurman was. De agenten gingen vervolgens naar de buurman waarna ze uw vriend en de buurman vermoordden. P.(...) zei dat hij u niet meer kon beschermen en regelde uw vlucht. In mei 2010 vertrok u vanuit Anapa per minibus naar België waar u op 15/06/2010 aankwam. Op 16/06/2010 vroeg u er asiel aan.

B. Motivering

Daar u verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten (CGVS p.2) dient uw vervolgingsvrees ten aanzien van uw land van herkomst geapprecieerd worden, zijnde Armenië. U verklaarde in Armenië uw familie te vrezen omwille van uw relatie met uw vriend die niet van Yezidische oorsprong is. Daarnaast zou u ook de Armeense autoriteiten vrezen omwille van de activiteiten van uw man en de daaruit voortvloeiende huiszoekingen door de Armeense politie. Echter kunt u de ernst van uw vervolgingsvrees niet aannemelijk maken.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat de door u verklaarde vervolgingsvrees van 1989 dateert. U hebt hierbij geen enkele indicatie dat u actueel in Armenië nog zou worden vervolgd.

U leefde ongeveer 1 jaar in Yerevan nadat u met uw vriend omwille van uw familie Armavir ontvlucht was. U verklaarde dat u sinds uw vlucht uit Armavir geen enkel contact meer heeft gehad met uw familie. Ook stelde u in die periode geen problemen met uw familie te hebben gekend aangezien ze niet wisten dat u daar leefde (CGVS p.6). Het is weinig aannemelijk dat uw familie u na meer dan 20 jaar zou terugvinden indien u zich terug in Armenië zou vestigen. U kon er toen immers een jaar lang met uw vriend in Yerevan verblijven zonder last te krijgen met uw familie. Bijgevolg dient te worden besloten dat u wat dit probleem betreft over een volwaardig intern vluchtalternatief beschikt. Tenslotte kan erop gewezen worden dat u sinds 1988 geen enkel nieuws meer heeft over uw familie (CGVS p.6). Bijgevolg is het niet mogelijk de actualiteit van uw vrees in te schatten, daar u zelf geen enkele inspanning heeft geleverd om te weten te komen hoe uw familiale situatie er vandaag uitziet en hoe zij zich vandaag ten aanzien van uw persoon zouden opstellen.

Naast uw familie verklaarde u ook vervolging te vrezen van de Armeense autoriteiten omwille van de hulp die uw vriend aan Azeri's heeft gegeven. Uw vriend leverde namelijk wapens aan mensen die oorlog met Armenië voerden (CGVS p.5). U verklaarde daarbij dat u nooit door de Armeense autoriteiten van iets werd beschuldigd noch dat u ooit werd gearresteerd. U verklaarde hierbij dat het uw vriend was die ze zochten en dat ze bij de huiszoekingen telkens naar uw vriend vroegen. Daarnaast verklaarde u niet te weten of u door de Armeense autoriteiten wordt gezocht aangezien u geen contacten heeft met uw herkomstland (CGVS p.6-8). Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat u een ernstige vervolgingsvrees ten aanzien van de Armeense autoriteiten koestert, te meer daar uw problemen reeds van 1989 dateren en u zelf nooit persoonlijk door de Armeense autoriteiten werd geviséerd.

Voorts verklaarde u na uw vertrek uit Armenië tot 2010 in Rusland te zijn verbleven met uw vriend. Naast het feit dat u geen enkel identiteitsdocument neerlegt slaagt u er zelfs niet in enig begin van bewijs voor te leggen van uw verblijf in Rusland. Het zou zeer opmerkelijk zijn dat u meer dan 20 jaar in een land verblijft, maar hier geen enkel bewijs van kan voorleggen.

Het feit dat uw reisroute tussen Rusland en België ongeloofwaardig is, maakt uw gebrek aan (identiteits-)documenten des te meer zwaarwichtig. U verklaarde namelijk zonder enig identiteitsdocument met een minibus tussen Rusland en België te hebben gereisd. Welke landen u passeerde of langs welk land u de Europese Unie binnenkwam wist u niet. Verder stelde u dat er 4 of 5 grenscontroles waren, maar dat u nooit persoonlijk werd gecontroleerd. U verklaarde hierbij dat enkel de chauffeur werd gecontroleerd en dat hij misschien documenten had (CGVS p.3-4). Het Commissariaat-generaal beschikt echter over

informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking tot uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde. Ter bevestiging van uw ongeloofwaardigheid op dit punt kan opgemerkt worden dat er nog een ongerijmdheid tussen uw verklaringen werd vastgesteld wat uw geloofwaardigheid verder ondermijnt. Uit uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u pas in juni 2010 Rusland verliet (gehoor DVZ vraag 34), terwijl u op het gehoor door het Commissariaat-generaal verklaarde dat u al in mei 2010 uit Rusland vertrok (CGVS p.3).

Verdere bevestiging van het gebrek aan algemene geloofwaardigheid in uw hoofde werd gevonden in uw verklaringen aangaande de problemen in Rusland. U verklaarde Rusland verlaten te hebben omwille van het incident van 05/04/2010. Hierbij werd u door politieagenten verkracht. Uw vriend en uw buurman werden door diezelfde politieagenten vermoord. Ondanks de ernst van deze feiten, weet u niet of er momenteel een politieonderzoek loopt, noch weet u of hiervan iets in de pers is verschenen (CGVS p.7). Een dergelijke onwetendheid omtrent de aanleiding van uw vlucht uit Rusland is niet aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u het niet aannemelijk maken dat u een ernstige vervolgingsvrees ten aanzien van Armenië koestert. Bijgevolg kan er in uw hoofde geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 19 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK), onderneemt verzoekster een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Vooreerst wijst zij erop dat het voor haar haast onmogelijk was om bewijsstukken te verzamelen na de moord op haar man aangezien zij hierna in complete chaos met haar kinderen is gevlucht. Zij voert aan dat de veiligheidssituatie in Armenië slecht blijft en de inwoners van Armenië een reëel risico lopen op ernstige schade en het slachtoffer kunnen worden van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Zij herhaalt dat zij als Yezidische getrouwd is met een niet-Yezidische man, wat binnen het Yezidisme verboden is en om welke reden haar familie gezworen heeft dat ze gedood moet worden. Zij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ernstig is waar wordt gesteld dat de situatie in Armenië op heden niet meer gevaarlijk is voor haar en haar kinderen. Voorts benadrukt verzoekster dat haar relaas op meerdere punten wel geloofwaardig is en niet wordt getwijfeld aan haar nationaliteit en de geboortedata van haar kinderen en van haar partner. Tot slot wijst verzoekster erop dat zij christen is geworden en stelt zij dat het voor een christen nog moeilijker is om aanvaard te worden in Armenië.

In een tweede onderdeel volhardt verzoekster in haar verklaringen en herhaalt zij wel degelijk te vrezen voor eerwraakmoord omdat haar partner een niet-Yezidische man was. Het feit dat zij aannemelijk maakt dat zij het slachtoffer dreigt te worden van bloedwraak, kan volgens verzoekster leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In een laatste onderdeel voert verzoekster aan dat zij alsook haar kinderen het risico lopen te worden vervolgd en gedood indien ze worden teruggestuurd naar Armenië en benadrukt zij dat de Staten die partij zijn bij het IVRK er alles aan moeten doen wat in hun vermogen ligt om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijke of geestelijke geweld.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, §1 en §2, c) van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat zij op verschillende vlakken kan verbonden worden met

categorieën die bijzonder worden blootgesteld aan een risico op vervolging. Zij meent dat de gevolgen van het behoren tot één van die categorieën van risicopersonen niet behoorlijk werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bovendien hecht het Commissariaat-generaal volgens verzoekster overdreven belang aan haar onwetendheid betreffende gegevens die haar niet direct betreffen maar wel haar partner, terwijl deze onwetendheid gemakkelijk kan worden verklaard door de familiale en culturele context. Er wordt zonder redelijk motief geen uitspraak gedaan over het determinerende motief van haar vlucht, namelijk de moord op haar partner en de verkrachting die ze heeft ondergaan, aldus nog verzoekster. Zij herhaalt dat haar relaas op meerdere essentiële punten wel geloofwaardig is. Zo wordt niet getwijfeld aan haar nationaliteit en heeft zij een uitgesproken kennis van de politieke en sociale situatie in Armenië. Zij meent dan ook dat zij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt aanspraak te kunnen maken op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en stelt, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de zogenaamde ongeloofwaardigheid van haar asielverhaal volledig losstaat van de levensbedreigende risico's als gevolg van willekeurig geweld.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stavingstukken: het internetartikel *“Armeense kwestie blijft Turkije parten spelen”* van 29 april 2010, een petitie *“Bescherm gezin tegen eerwraak”*, het artikel *“We laten de oude traditie los”*, gepubliceerd in het Reformatorisch Dagblad op 3 juli 2010, het internetartikel *“Yezidi's – Huwelijk en Gezin”*, het internetartikel *“Koerdisch meisje publiekelijk gestenigd”*, een verklaring van dr. Sarah Strauven in verband met de emotionele ontredde van verzoekster als gevolg van het gewelddadige verlies van haar echtgenoot, een getuigschrift Nederlands voor Anderstaligen najaar 2010 en een verklaring van haar oudste dochter.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door haar aangehaalde vervolgingsvrees, zowel ten aanzien van haar familie als ten aanzien van de Armeense autoriteiten, dateert van 1989 en zij geen enkele indicatie heeft dat zij actueel in Armenië nog zou worden vervolgd, temeer zij wat betreft haar familiale problemen beschikt over een volwaardig intern vluchtalternatief in Armenië en, wat haar vrees voor de Armeense autoriteiten betreft, uit haar verklaringen blijkt dat zij zelf nooit persoonlijk door de Armeense autoriteiten werd geïnterviewd en zij geen weet heeft of zij actueel door hen wordt gezocht, (ii) het zeer opmerkelijk is dat zij meer dan 20 jaar in Rusland zou hebben gewoond maar hiervan geen enkel bewijs kan voorleggen, (iii) haar verklaringen omtrent haar reisroute tussen Rusland en België niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zodat ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door haar verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie, moet worden besloten dat zij moedwillig informatie met betrekking tot haar ware reisweg achterhoudt en ernstige vermoedens bestaan dat zij legaal met een internationaal paspoort reisde en (iv) het niet aannemelijk is dat zij niet weet of er naar aanleiding van de moord op haar vriend en haar buurman, en haar verkrachting door politieagenten, welke feiten haar rechtstreekse vluchtaanleiding uit Rusland uitmaakten, een politieonderzoek loopt, noch of hieromtrent iets in de pers is verschenen.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.6. Artikel 48/3, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*.

Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”.

Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeksters vraag tot internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van Armenië. Haar nationaliteit wordt immers niet betwist.

2.7. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de asielzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet verzoekster aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat zij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. Zulks houdt noodgedwongen in dat haar vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium *“gegronde vrees voor vervolging”* het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72). Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoekster thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in haar land van oorsprong.

2.8. De Raad wijst vooreerst op de vaststellingen dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt van haar bewering als zou zij sinds 1988 worden gezocht/vervolgd door haar familie omwille van haar relatie met een niet-Yezidische man, vader van haar drie kinderen, zij geen enkel begin van bewijs indient van een beweerd verblijf in Rusland gedurende twintig jaar, noch van de gewelddadige wijze waarop haar man/partner aldaar zou zijn vermoord, zij evenmin enig begin van bewijs indient van haar identiteit en die van haar kinderen, bovendien nergens uit haar relaas blijkt dat zij omwille van redenen voorzien in de vluchtelingenconventie de bescherming van de autoriteiten van haar land van

herkomst, Armenië, niet zou kunnen invoeren, en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht oordeelt dat verzoekster geen elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij anno 2011 nog problemen zou kennen met haar familie omwille van haar relatie met een niet-Yezidi. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er eveneens correct op dat verzoekster over een volwaardig intern vestigingsalternatief beschikt in Armenië. Zij verklaarde immers dat zij in 1988 samen met haar vriend haar geboorteplaats Armavir alsook haar familie zou zijn ontvlucht en gedurende een jaar elders in Armenië, meer bepaald in Yerevan, kon wonen. Zij verklaarde hierbij uitdrukkelijk dat ze in die periode geen last heeft ondervonden van haar familie, die niet wist waar zij zich bevond (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Zoals wordt besloten in de bestreden beslissing, maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat zij thans, meer dan 20 jaar later, wel door haar familie zou worden gevonden indien zij zich opnieuw in Armenië zou vestigen. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij sinds haar vlucht in 1988 geen nieuws meer zou hebben vernomen van haar familie alsook dat zij niet de minste inspanning heeft gedaan om na te gaan hoe haar familiale situatie er de dag van vandaag uitziet en om zicht te krijgen op de manier waarop haar familie zich vandaag de dag ten aanzien van haar zou opstellen (administratief dossier, stuk 5, p. 6). In acht genomen wat voorafgaat, is het niet mogelijk om de actualiteit van verzoeksters voorgehouden vrees in te schatten.

Het louter herhalen van haar verklaringen omtrent haar vrees voor represailles vanwege haar familie en de verwijzing naar het bestaan van de traditie van erwraakmoorden binnen de Yezidische gemeenschap doet geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Het neerleggen van een aantal artikels aangaande de tradities binnen de Yezidi-gemeenschap, waarin nergens wordt gesproken over verzoeksters persoonlijke situatie, volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke. De Raad herhaalt te dezen dat verzoekster geen concrete elementen aanhaalt waaruit blijkt dat haar familie haar na meer dan 20 jaar nog steeds zou zoeken, zij in staat zouden zijn om haar in geval van terugkeer naar Armenië op te sporen en zij haar na al die tijd nog steeds zouden willen straffen omwille van haar relatie met een niet-Yezidische man.

2.9. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster niet de minste poging onderneemt om de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat zij een ernstige vervolgingsvrees ten aanzien van de Armeense autoriteiten koestert, temeer haar problemen reeds van 1989 dateren en zij zelf nooit persoonlijk door de Armeense autoriteiten werd geïnterviewd, ook maar enigszins te ontkrachten zodat de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.10. Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog aanhaalt dat zij zich tot het christendom heeft bekeerd en het voor een christen nog moeilijker is om aanvaard te worden in Armenië, kan de Raad slechts vaststellen dat zij blijft steken in blote beweringen die op geen enkele wijze steun vinden in het administratief dossier. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij meermaals uitdrukkelijk verklaarde tot de Yezidi-religie te behoren, zonder hierbij ook maar enige uiting van interesse te geven voor het christendom en/of haar plannen om zich te bekeren aan te geven (vragenlijst CGVS, p. 1 vraag 9 en p. 2 vraag 6 en gehoor CGVS, p. 2). Ook thans brengt verzoekster niet het minste begin van bewijs bij waaruit haar bekering tot het christendom kan blijken. Overigens wijst de Raad erop dat de christenen de religieuze meerderheid vormen in Armenië en het aldus niet geloofwaardig is dat zij het als christen nog moeilijker zou hebben om aanvaard te worden.

2.11. De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet afbreuk te doen aan bovenstaande overwegingen. Het getuigschrift Nederlands voor Anderstaligen najaar 2010 is niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Aan de verklaring van haar oudste dochter – waarin overigens in hoofdzaak wordt verwezen naar de problemen die het gezin in Rusland zou hebben gekend en derhalve niet dienend is voor de beoordeling van verzoeksters vervolgingsvrees ten aanzien van Armenië – kan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Overigens is het zeer merkwaardig dat de dochter die nooit naar school zou zijn geweest thans zonder enig probleem een in keurig Engels opgestelde en met de hand geschreven brief stuurt over de gebeurtenissen in Rusland. Dat de dochter het Engels thuis zou hebben geleerd, kan niet overtuigen. Uit het attest opgesteld door Sarah Strauven, psychologe, van 5 november 2010 blijkt dat verzoekster kampt met een emotionele ontredde als gevolg van het gewelddadige verlies van haar echtgenoot. Deze vaststellingen vormen evenwel op zich geen bewijs van de door verzoekster aangehaalde feiten. De behandelende arts/psycholoog/hulpverlener doet immers vaststellingen betreffende de mentale

gezondheidstoestand van verzoekster en kan zich louter baseren op de verklaringen van betrokkene. Zonder enig oordeel te vellen over verzoeksters mentale gezondheid is het op zijn minst vreemd dat verzoekster, blijkens het getuigschrift Nederlands voor Anderstaligen najaar 2010, in dezelfde periode van het attest van de psycholoog, regelmatig lessen heeft gevolgd.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.13. In de mate verzoekster zich beroept op de schending van artikel 19 IVRK, wijst de Raad erop dat dit artikel de verplichting oplegt aan de Staat om kinderen te beschermen tegen elke vorm van mishandeling door ouders of door andere personen die verantwoordelijkheid dragen voor de zorg voor het kind, en om in verband hiermee preventiemaatregelen te nemen en behandelingsprogramma's op te zetten. Verzoekster toont geenszins concreet aan op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

2.14. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 3 en 5 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2 a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet verzoekster het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar Armenië. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Waar zij in voorliggend verzoekschrift nog aanvoert dat zij op verschillende vlakken kan verbonden worden met categorieën die bijzonder worden blootgesteld aan een risico op vervolging, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster deze stelling op geen enkele manier uitwerkt, alsook nalaat haar bewering in concreto aan te tonen.

Voorts toont verzoekster niet aan dat er actueel in Armenië sprake zou zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde internetartikel "*Armeense kwestie blijft Turkije parten spelen*", dat handelt over de gespannen relatie tussen Armenië en Turkije, blijkt immers geenszins dat er actueel in Armenië een gewapend conflict aan de gang zou zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan derhalve niet worden aangenomen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS